

Ifach-ko txibiak.

Ifatxeko haitzaren eskerga kareduna ohiz kanpoko animalia batzuen ibileren lekuko da. Haren gaitasunetariko bat mehatxatuta sentitzen denean ura tinta txorro batekin uhertzea da, bere harraparien nahastearantzat.

Bistako diferentzia morfologikoez gain, hankak buruan dituen moluskua, esan nahi du zefalopodoa hitzak, beste molusku batzuetatik bereizten dira igeriketa aktiboaren gaitasunari ezker. Txokoen kasuan, inguratzen duen hegatsen mantuaren mugimendua, mekanismo nagusia da.

Txokoen beste gaitasunetako bat ingurunearekin mimetismo ia perfektu bat lortzean datza. Tegumentuan tontorrak eragin ditzakete, horri esker harri-koskorren forma eta testura imitatu dezakete.

Adar biren itxura eman diezaioke tentakuluei hauek altxatus eta bihurrituz, itxura horrekin edozen izaki mitologiko beldurtzeko gai izango zen.

Baina Txokoek bere burua defendatzeko eta erasotzeko energia kopuru berbera erabiltzen du, harrapari jatunak direlako.

Kamuflajea eta bista haren armarik hobeenetarikoak dira. Benetan gertatzen dena zera da zefalopodoek ematen duena baino garun garatuagoa dute.

Bizitzan animalia guztiek momentu batzuetan berdina direla dirudite. Txokoak haren dieta ez du planifikatzen eta ez daki zer den moderazioa. Beste arrapakin bat aurkitzean jarraian harrapatzen saiatzen da, baina ezin du irentsi bere gaitasun propioak ez dituelako neurtu.

Behin eta berriro saiatzen da harrapakina irensten baina aldi guztietan porrot egiten du.

Eguna haren lurperatua pasatu hondoren, haren txanda gautar isilaren ordua da. Garroek zerbait detektatzen dute aurrez aurre. Berriro, konbinatuko ditu diskrezioa eta ezustea, adimena eta indarra, non dosi egokitueta ehiztarien bertuterik hoberenak dira.

Tentetutako garro nagusiek ohartarazi dute txokoa ehizan doala.

Besoa ateratzen du eta plast! Mendebalde basatiko behizainek bakarrik hobetutako, teknika batekin sepiak lazoa jaurtitzen du. Harrapakin zortzi garro laburrekin eusten duen bitartean, loroaren mokoaren forma duen masailezur boteretsu batzuk birrintzeaz arduratuko dira.

Eta berriz bueltan harearen lasaitasunera. Ez da posible inoiz txoko bat non aurkitu daitekeen jakitea, arrek apeu sexuarekin erabiltzen duten koloratze ziza nabarra hartu harte. Arreta tarte koloredunek ezinezkotzat jotzen du gizakiak azmatutako zerbait izatea.

Baina ez badago topaketarik, edo jadanik gertatu bada, kideen presentzia gogaikarria izan ohi da.

Lurralde defendatzea ez da lan txikia. Horretan aplikatzen dituzte txokoek ia haren baliabide guztiak, ehizatze hartzen duten jarreraren oso ezberdina izan harren. Azken finean, inbaditzaileak bere arma berdina ditu eta inbadituak adina daki.

Hegatsekin igeri egiten du, sifoa erabiltzen dubere burua bultzatzeko, tinta bota dezake. Bi edo hiru urte irauten duen bizitzan zehar, txokoak gizakiari horrenbeste kopiatzea kostatu zizkion eboluzio biologikoak emandako mirariak behin eta berriz erabiliko ditu.